

dets 18de Aar, er den Længstlevende forpligtet til at overtage hele Forsørgelsen, er af mindre Betydning, og en Bestemmelse, som i Grunden nærmest kan betegnes som overflødig; thi dette maa vistnok antages allerede efter den gjældende Ret at være Tilfældet, i det Mindste saaledes, at Omkostningerne ved Barnets Underhold fuldt ud kan paalægges Faderen, hvis hans Evner tillade ham at bære dem. Hvad Moderen angaar, er det en ganske klar Sag, at den Omstændighed, at Faderen dør, ikke fritager hende for Forpligtelsen til at forsørge Barnet. Det andet Punktum er altsaa forsaavidt en Bestemmelse, som ikke tilrænges. Det første Punktum i Paragrafen vilde derimod være en overordentlig vigtig Forandring i den gjældende Lovgivning, som — det bemærker jeg i Forbigaaende — den ærede Taler i det Mindste i Dag slet ikke har motiveret. Den Motivering, som den ærede Taler fremkom med i Dag, vilde kun kunne være en Motivering til en Ændring af § 3 i Lovforslaget. Lovforslagets § 3 bestemmer jo, at naar en Person, efter hvem der ikke findes Enke eller ægte Børn, efterlader sig uægte Børn, skal det Fornødne til Underholdningsbidrag for dem indtil det attenende Aar afsættes. Det, som den ærede Taler i Dag udviklede, var egentlig kun en Grund til at forandre dette, saa at det skulde gjælde, ogsaa om der var Enke eller ægte Børn. Det vilde altsaa være et Ændringsforslag til § 3, men ingenlunde noget saa principielt Vigtigt eller Vidtgaende som det, her er foreslaaet. Jeg skal for Resten foreløbig bemærke, at det vilde være en Ændring i § 3, som jeg for min Part ikke tror vilde være heldig; men det vilde være et Spørgsmaal af langt mindre Rækkevidde end det, der bringes frem ved Ændringsforslagets første Punktum. Thi det, som indeholdes i det første Punktum, er slet ikke Spørgsmaalet om Underholdningsbidrag, men et langt videre vækkende Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Arveret. Det, der her foreslaas i det første Punktum, vil f. Ex. komme til Anvendelse ogsaa i det Tilfælde, hvor Barnefaderen har bidraget til Barnets Underholdning helt igennem til dets 18de Aar, ja mulig har baaeret Udgifterne til Barnets Underhold ganske alene. Efter det foreliggende Ændringsforslag vil Barnet ogsaa i dette Tilfælde være arveberettiget. Naar jeg imidlertid meget bestemt maa fraraade Betagelsen af dette Forslag, er det egentlig ikke af formelle Grunde. Det er for det Første ikke af den Grund, at det ikke passer ind i det foreliggende Lovforslags Række. Det gjør det ganske vist ikke, men

det formelle Hensyn overlader jeg til den ærede Formand at paase, det vil jeg ikke bryde mig videre om. Heller ikke er det, fordi der ganske vist maatte gives en hel Mængde andre Bestemmelser for i alt Fald at faae klareret andre Forhold, som maatte opstaa, men det er, fordi jeg mener, at man principielt maa være imod et saadant Forslag. Og Grunden til, at man maa være imod det, er den, at saalænge Staten vil hævde Grundføtningen om, at Ægtefæbet er den eneste lovlige anerkjendte Kjønsforbindelse, maa den ogsaa gjøre en væsentlig og gennemgribende Forskjel mellem ægte og uægte Børn; og denne Opfattelse, at Ægtefæbet er den eneste anerkjendte lovlige Kjønsforbindelse, tror jeg ikke, at der er nogen Grund til at forlade; i alt Fald vilde det være en saa umaadelig Omvæltning i de sociale Anskuelser her i Landet, at jeg ingenlunde kan tro, at Diebliffet dertil er kommet nu, om det overhovedet nogensinde skulde komme. Jeg respekterer ikke den Slags Betragtninger, som ere blevne fremsførte paa et tidligere Stadium af Sagen, og som jo for Resten ikke ere nye, men mange Gange gjentagne, for denne Sag kom frem: Ja, men det stakkels Barn kan jo ikke gjøre ved, at det er uægte født, og hvorfor skal det da være flattere stillet end de ægtefødte Sødsfænde? Det er en Betragtningssmaaede, som jeg ikke kan godkende, fordi det er umuligt at ordne Samfundet og Staten alene efter Hensynet til det enkelte Individets Liv. Det enkelte Individ maa finde sig i den Begrænsning af dets Retstilstand, som er en nødvendig Følge af, at visse sociale Institutioner maa hændes, og naar det derfor er nødvendigt for Staten at hævde den Opfattelse, at Ægtefæbet er den eneste lovlige og anerkjendte Kjønsforbindelse, maa den Konsekvens, der følger af en saadan Opfattelse, ogsaa tages, selv naar den fører til en saadan, fra et rent individuelt Synspunkt betragtet, tilsyneladende Ubillighed som den, at gjøre Forskjel mellem ægte og uægte Børn. Af denne principielle Grund er det, at jeg meget bestemt er imod dette Forslag.

Hvad dernæst Forslaget under Numer 2 angaar, vil jeg for det Første dertil bemærke, at hvis en saadan Regel overhovedet skulde opstilles, saa kunde den, efter min Mening i alt Fald, ikke gives anderledes, end at den maatte knyttes til den Betingelse, at Faderen adopterer Barnet, thi det, at han overtager Forsørgelsen med den Bedkommendes Samtykke, er et altfor løst Forhold, det er et Forhold, der kan forandres Dagen efter, hvis de Paagjældende blive enige om noget Andet. Skulde der være Tale om at til-